



ПОДОБНО НА КВАС

Много образовани и влиятелни хора идвали да слушат пророка, който се появил в Галилея. Някои от тях оглеждали с интерес народа, събрал се около Христос, когато Той поучавал край езерото. В тази огромна тълпа имало представители от всички слоеве на обществото. Там можело да се видят бедни и неграмотни хора, дрипави просяци и крадци с печата на порока върху лицата им, сакати и блудници, търговци и бездейни хора, представители на висшата и нисшата класа, богати и бедни - всички се тълпяли и искали да бъдат по-близо до Христос, за да Го слушат. Имало и образовани хора, които гледали това странно събрание и си задавали въпроса: Може ли царството Божие да се състои от такива хора? Спасителят, Който познава мислите на хората, им отговарял с притчи. Една от тях е за кваса:

„Небесното царство прилича на квас, който една жена взе и замеси в три мери брашно, докато втаса всичкото.“ (Матей 13:33)

Сред юдеите, квасът е бил символ за греха. По време на Пасха е било предписано да се отстрани всеки квас от дома, което символизира отстраняването на греха от сърцето. Христос предупредил Своите ученици: **"Пазете се от фарисейския квас, който е лицемерие."** (Лука 12:1)

Апостол Павел също говори за кваса на нечестието. (1Коринтяни 5:7,8)

Но в притчата на Спасителя, за която става дума, кваса се използва, за да се представи Небесното царство. Тук той обозначава ускоряващата се и напредваща сила на Божията благодат. Няма човек толкова грешен и паднал толкова ниско, че тази сила да не може да извърши очистващата си работа в него, стига той да се покае за греховете си.

Човека не може да се трансформира сам, чрез своята воля. Той няма силата да се промени. В приготвянето на хляба, преди да станат желаните промени в продуктите, в брашното трябва да се сложи квас. Подобно на това, грешникът първо трябва да получи Божията благодат, преди да стане годен за царството на славата. Никаква човешка култура и никакво образование, получено в света, не може да превърне падналото дете на греха в дете на Небето.

Възобновяващата енергия трябва да дойде от Бога. Желаната промяна може да бъде постигната само от Святия Дух. Всеки, който е спасен и желае да бъде променен, независимо дали е от най-горната или от най-ниската класа, богат или беден, трябва да се подложи на действието на именно тази сила.

Точно както кваса, сложен в тестото, действа вътре в него и по-късно се проявява видимо, така и Божията благодат обновява сърцето на човека, който я е приел, като по този начин трансформира целия му живот. Никаква външна промяна не може да го доведе до съгласие с Бога.

Мнозина опитват да се трансформират чрез изкореняване на лоша черта или навик, като се надяват, че по този начин ще станат християни. Но те не започват с това, което трябва. Първо трябва да се започне отвътре, от сърцето.

Да изповядваш вярата си с уста е едно нещо, съвсем друго е **да живееш с истината, която изпълва душата ти.** Простото познание на истината не е достатъчно. Ние може да имаме такива познания, но посоката на нашите мисли може да си остане непроменена. Нужно е обръщение и освещение в самото сърце.

„Блажени онези, които са непорочни в пътя, които ходят в закона на Господа. Блажени, които пазят изявленията Му и Го търсят от все сърце, които не вършат беззаконие, ходят в пътищата Му.“ (Псалм 119:1-3)

Но човек, който се опитва да пази Божиите заповеди само от чувство на дълг, само защото се изисква от него, никога няма да почувства истинската радост от подчинението на Бога. **Всъщност това е неподчинение. Когато Божиите постановления се почитат, но са като иго, (тъй като те противоречат на човешките желания), можем да сме сигурни, че животът на такъв човек не е истински християнски живот. Истинското послушание към Бога е действие на вътрешен принцип. То произхожда от любовта към истината и Божия закон. В основата на нашата праведност лежи предаността ни към нашия Изкупител.** Това ще ни води към това, че ние ще постъпваме правилно, защото е правилното нещо, защото това, което е правилно, е угодно на Бога.

Голямата истина за обръщението на сърцето от Святия Дух (новорождението), се крие в думите на Христос към Никодим:

„Истина, истина ти казвам, ако не се роди някой отгоре, не може да види Божието царство... Роденото от плътта е плът, а роденото от Духа е дух. Недей се чуди, че ти казах: Трябва да се родите отгоре. Вятърът духа където ще, и чуваш шума му, но не знаеш откъде иде и къде отива, така е с всеки, който

се е родил от Духа.“ (Йоан 3:3-5-8)

Апостол Павел е написал чрез вдъхновението от Святия Дух:

„Бог, Който е богат с милост поради голямата любов, с която ни възлюби, даже когато бяхме мъртви поради престъпленията си, съживи ни заедно с Христа (по благодат сте спасени), и като ни съвзкреси, сложи ни да седим в небесни места, в Христа Исуса, за да показва през идните векове несравнимото богатство на Своята благодат чрез добрината Си към нас в Христа Исуса. Защото по благодат сте спасени чрез вяра, и то не от самите вас, това е дар от Бога, не чрез дела, за да не се похвалява някой.“ (Ефесяни 2:4-9)

Квасът, скрит в брашното, действа невидимо, като постепенно води до преобразяването на цялата маса (ферментацията му), квасът на истината също действа невидимо, което в крайна сметка води до преобразяване на човека по образ Христов. Плътските наклонности в него се смекчават и отслабват, в него се раждат нови мисли, нови чувства и нови подбуди. И се установява нов идеал за характера му - животът на Христос. Разума на човека се преустроява, неговите способности се събуждат, за да работят в нови посоки. Той не придобива нови способности, но вече съществуващите дарове стават осветени. Съвестта се събужда в него, в характера му се появяват черти, които правят възможно той да служи на Бога.

Често възниква въпросът защо толкова много хора, които се смятат за вярващи в Христос, не показват никакви признаци на трансформация нито в думите си, нито в духа си, нито в характера си. Защо има толкова много хора, които не могат да устоят на техните земни и плътски стремежи и планове, които разкриват греховната си несдържаност, и чиито думи са резки, заповедни и необуздани. В живота им е все същото себелюбие, егоистични склонности и безразсъдство в думите, което е характерно за живота по плът. Същото засилено чувство за гордост, същото поробване от греховни страсти, същата извратеност на характера, сякаш истината е била напълно неизвестна за тях.

Защо те си остават непроменени?

Причината е, че тези хора изобщо не са се новородили. Те не са приели кваса на истината в сърцето си и затова тя не може да им въздейства. Тяхната естествена склонност към греха не е била предадена на трансформиращото въздействие на кваса на истината. Благодатта на Христос отсъства в живота им, душата им е изпълнена с неверие в способността Му да промени характера им.

„Вярването е от слушане, а слушането-от Христовото слово.“ (Римляни 10:17)
Христовото слово е средството за трансформацията на характера ни, за преобразяването ни по Негов образ. Христос се е молил:

“Освети ги чрез истината, Твоето слово е истина.“ (Йоан 17:17)

Ако човек познава Христовото учение и го живее, то със сигурност ще свърши работата си в сърцето му, потискайки и омекотявайки всяка лишена от святост черта на характера му, докато тя не стане угодна на

Бога и човека все повече ще придобива чертите на Христовия характер. Святия Дух ни изобличава за грех, а вярата, която расте в сърцето ни чрез любовта ни към Христос, ни води към съгласие с Неговия образ в нас. Само тогава Бог може да ни употребява за изпълнението на Неговата воля. Силата, която ни е дарена, действа вътре в нас, като след това се проявява и външно, тя ни подбужда да предаваме придобитата от нас истина и на другите хора.

Истините на Божието Слово дават отговор на главната и най-неотложна нужда на човека - те водят до обръщението на душата чрез вярата в Христос (новорождението). Не трябва да смятаме, че великите принципи, заложиени в тези истини, са прекалено чисти и святи, за да се ръководим от тях в нашето ежедневие. **Те ни водят към Небето, посочвайки пътя към вечността, още повече, живата им сила трябва да се прилага в ежедневната ни практика. Небесните истини трябва да осветяват всички големи и малки неща от живота ни.**

Квасът на истината, приет в сърцето, управлява нашите желания, пречиства мислите ни и омекотява наклонностите на характера ни. Той обостря способностите на ума, умножава способността ни да съчувстваме и да обичаме. Човека, който е усвоил духовните принципи е загадка за този свят. Егоистичният, съсредоточен върху трупането човек живее само за придобиването на богатство, слава и удоволствията на този свят. Вечното не влиза в числото на неговите приоритети. За последователя на Христос светските ценности губят своята привлекателност. В името на Христос и за Неговата слава той ще се труди безкористно във великото дело за спасението на душите, които още не са намерили Христос и живеят без надежда в този свят. Светът не може да разбере такъв човек, за когото само вечните ценности са реални. Сърцето му е завладяно от изкупителната сила на Христовата любов. Тази любов подчинява на себе си всички останали мотиви на човека и го издига над света, потънал в грех, спасявайки го от злото му влияние.

Христовите думи имат способността да освещават всички наши връзки и взаимоотношения с хората. Квасът на истината не поражда в нас дух на съперничество, амбиция, желание да бъдем първи. **Истинската любов, любовта с Небесен произход не е егоистична.** Тя не зависи от човешката хвала. Сърцето на онзи, който приема Божиата благодат, е изпълнено с безкрайна любов към Бога и към онези, за които Христос умря. Неговото "Аз" не търси всеобщо приемане. Той не обича другите за това, че те го обичат или ценят високо добродетелите му, обича братята си, защото всички те са изкупени от Христос. Обича и останалите хора в света, защото Христовата любов е в сърцето му. **Ако хората не разбират мотивите, думите или действията на такъв човек, той не се обижда, но продължава да си остава все същия.** Той е добър и грижовен, смирен и в същото време изпълнен с

надежда, доверяващ се винаги на Божията милост и любов.

Апостол Петър ни призовава:

“Както е свят Този, Който ви е призовал, така бъдете святи и вие във всичките си постъпки, защото е писано:Бъдете святи, понеже Аз съм свят.“

(1Петър 1:15,16)

Христовата благодат трябва да управлява нашите емоции и думи. А това действие на Божията благодат ще се прояви във вежливост и деликатност един спрямо друг, в добри и насърчаващи думи. Тогава живота „издишва“ аромат, възнасящ се към Бога като свят тамян. Любовта се проявява в доброта, нежност, снисходителност и дълготърпение. Новороденият човек се променя видимо. Христос, живеещ в сърцата на такива хора се разкрива чрез всичко в техния живот.

Квасът на истината произвежда решителна промяна в човека, правейки грубото в изящно, острото в меко и нежно, превръщайки егоистичното в благородно. С кръвта на Агнеца истината измива и пречиства всичко, което е нечисто. С нейната жива сила, тя привежда разума, душата и силата на човека в хармония с Божествения живот. Човека, без да губи своята човешка природа, става притежател на Божествените качества. За усъвършенстването на характера му (изобразяване на Христовия образ в него) той отдава славата само на Бога. А Бог се радва за децата Си, които се уподобяват все повече на Неговия Син Исус Христос.

Превод: Светлина за теб